

Ivanko je vzela teta k sebi; na mestu pa, kjer je stala Antonova koč, postavili so ob ogorelem hrastu preprosto kapelico ter dejali vanjo ličen kip žalostne Matere Božje. Semkaj je pogosto gnalo Ivanko, tukaj je rada molila za svoje rajne nesrečne stariše. Pa če je bila še lepša noč, čeprav so se zrealile v mirni morski gladini svitle zvezdice, ni ji šla iz spomina ona grozna noč, ko sta ji bila vzeta oče in mati.

„Dež za solncem mora biti, za veseljem žalost priti,“ govorila si je velikokrat Ivanka, a tolažila se je tudi s tem, da bode za žalostjo nekdanj nastopilo tudi veselje, če ne poprej, gotovo v nebesih, kjer je upala, da se bode zopet sešla z dragimi stariši. Le upaj, to upanje te ne bode prevarilo. J. Š.

Spomini iz otročjih let.

(Piše Ludovik Črnej.)

Minuli so krasni otročji dnevi in z njimi se je poslovila od mene mladostna sreča in radost. Vse je izginilo, da ne vem, kakó in kedaj, ostalo mi je le nekoliko spominov. Z neko nepopisljivo močjo vabijo me nazaj v čarobne čase, ko mi je še bilo malo obzorje — velik svet. Razni prizori vrstijo se v duhu pred menoj, kakor so se vršili nekdanj v resnici, in srce mi trepeče — kot detetu. Ljubi otroci! podam vam nekaj teh prizorov iz svojega mladostnega življenja in nadejam se, da se ne bode dolgočasili, kajti pridružim se vam, ne kot odrasel mož, kakor sem zdaj, marveč kot tak, kakoršen sem bil še v onih srečnih časih — otrok, kakor ste vi.

1. Gos z jedno nogo.

Moj dedec, Bog jim daj dobro! mati, oče in jaz peljali smo se nekoč v bližnje mesto. Veličastno je vzhajalo solnce, kakor nikdar poprej — vsaj meni ne, ki sem bil to pot prvokrat „po svetu.“ Domači griči izgubili so se kmalu za nami: vozili smo se po lepi ravnini, med bogatimi žitnimi polji. Ves svet mi je bil nov. Lahko si tedaj mislite, da so se stariši in dedec naveličali odgovarjati stoterim mojim vprašanjem.

Pripeljali smo se do neke poljske vasi. Pred prvo hišo bila je kopica gosij. Nikdar prej še nisem videl teh živalij. Ni čuda torej, da sem kar strmel! Dedec so ustavili konja, da sem si natančneje pogledal gosi. Kako so bile lepe bele! In veste, kaj? Vsaka je stala na jedni nogi! Oj, kakó se je meni to čudno zdelo! Hitro sem se spomnil petelina, piščet, golobov, vrabeev in sploh perutnine, kar sem je kedaj doma videl, — a živali z jedno nogo še nisem opazil poprej!

Začel sem prositi za gos in prosil sem tako lepo, da so dali dedec vajeti očetu v roke, stopili raz voz in poklicali gospodinjo z dvorišča. Hitro sta se pobotala in žena se je zagnala med gosi, hoteč jedno vjeti. A kaj mislite! Takoj je potisnila vsaka žival še jedno nogo izpod perja in razkadile so se na vse strani, glasno gagajoč, kakor da bi bile hotele mene zasmehovati in pa — prazno gospodinjo! Bil je konec kratkega veselja in sladkega upanja. „Te z dvema nogama pa naj le bodo,“ rekel sem in peljali smo se dalje.

2. Ali se ti cvetice nič ne smilijo?

Po vrtu sva hodila z materjo. Oj, kako lep je bil naš vrt! Na gredah je bilo vse polno koristne zelenjave, ob potih pa je bila cvetice pri cvetici. Mati so imeli z njimi posebno veselje. Po vrtu sem hodil in pridno sem trgjal nežne cvetke. Vsako najlepšo moral sem imeti, poprej odtrgane pa sem zametaval. — Mati, ki so me opazovali nekaj časa, zmajali so z glavo in rekli: „Ali se ti cvetice nič ne smilijo? Kako veselo so cvetele in duhtele Bogu na čast in nam v veselje, zdaj si jih pa potrgal in razmetal po tleh. Le glej, kako žalostno medlé in venejo; skoraj bodo morale sirote umreti!“ Takó so govorili mati, meni pa so silile solze v oči. Oj, kako me je srce bolelo! Zdelo se mi je, da slišim ihteti uboge cvetke. Pobral sem jih vestno in pritrjeval na njihovo prejšnje mesto, misleč, da se bodo zopet prirastle. Zastonj! — Od tistega dne nisem več brez potrebe trgjal cvetic, in še sedaj me v srce zaboli, če vidim, kako neusmiljeno moré in zametujejo nekateri otroci te nebeške iskricice. (Dalje prihodnjič.)

Šipek in vijolica.

(Basen.)

Prisijalo je toplo solnce in vzbudilo rajsko pomlad, da je pogrnilo s svojim zelenim prtom trudno zemljo in jo okrasilo z lepim cvetjem. Kako je vse okrašeno in kako veselo pojó krilati zbori, naznanjajoči vstajenje narave! Vse čuti v sebi novo življenje ter se ga raduje.